

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2782/05
09.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради исплате, те по противтужби противтужиље ББ, против тужене АА, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље – противтужене, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду бр. Гж.1252/2004 од 5. јануара 2005. године, у седници одржаној 9. фебруара 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље - противтужене изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду бр. Гж.1252/2004 од 5. јануара 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П.бр.4243/2002 од 28. октобра 2003. године, изреком у ставу првом одбијен је као неоснован тужбени захтев да суд обавезе тужену да исплати тужиљи на име накнаде трошкова датог издржавања укупан износ од 712.500,00 динара, са законском затезном каматом од 28. октобра 2003. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка. Изреком у ставу другом, одбијен је захтев тужиље за ослобађање плаћања трошкова парничног поступка. Изреком у ставу трећем, одбијен је као неоснован противтужбени захтев да се обавезе тужиља, као противтужена да врати туженој као противтужиљи износ од 15.000 немачких марака, прерачунатих у еуро, по курсу на дан промене валуте, 31. маја 2002. године, са домицилном каматом почев од 9. марта 2001. године па до коначне исплате, као и захтев да јој накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од пресуђења па до коначне исплате. Изреком у ставу четвртом одбијен је као неоснован предлог тужене за доношење решења о одређивању привремене мере. Изреком у ставу петом, решено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду бр. Гж.1252/2004 од 5. јануара 2005. године, жалба тужиље – противтужене одбијена је као неоснована и потврђена пресуда Општинског суда у Новом Саду П.бр.4243/02 од 28. октобра 2003. године у одбијајућем делу тужбеног захтева.

Против пресуде другостепеног суда, ревизију је благовремено изјавила тужиља, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 386. савезног ЗПП, у вези чл. 491. ст. 4. републичког ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновано је указивање ревидента на битне повреде из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП, јер је побијана пресуда са јасним и непротивречним разлозима о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, пок. ПП је са својом сестричином – туженом, имао закључен уговор о доживотном издржавању, а након закључења овога уговора је засновао ванбрачну заједницу са тужиљом, новембра месеца 1995. године. Заједница живота трајала је до смрти пок. ПП 2001. године. Тужиља се доселила у његову кућу у ВВ и донела нешто покретних ствари и огрева. Пензије су трошили заједнички, за животне потребе и куповину лекова. Пок. ПП је боловао од дијабетеса и паркинсонове болести, а тужиља од високог крвног притиска. Током трајања ванбрачне заједнице, пок. ПП је продао свој трактор и прикључке. Од дела добијеног новца је подигао надгробним споменик бившој супрузи, а од дела преосталог новца је плаћена операција тужиље. Током трајања ванбрачне заједнице, тужиља је неговала пок. ПП, кувала је, прала и пеглала, те обављала све остале кућне послове, али су за послове у башти и око куће ангажовали трећа лица, која су плаћали из заједничких средстава. После смрти пок. ПП, тужиља се иселила из његове куће и вратила на стару адресу, којом приликом је однела своје покретне ствари и 3.000 ДЕМ. Никакав писмени споразум између тужиље и пок. ПП није био закључен.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили као неоснован тужбени захтев за обавезивање тужене да тужиљи исплати накнаду за рад у ванбрачној заједници, која би обухватила њена лична уложена новчана средства, рад и др. Дате разлоге у целини прихвата и Врховни суд, па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наиме, у конкретном случају је између тужиље и пок. ПП била заснована ванбрачна заједница, која је према одредби чл. 16. ст. 1. Закона о браку и породичним односима из 1980. године, са каснијим изменама и допунама, као меродавног прописа, изједначена са брачном заједницом у погледу права на међусобно издржавање и у погледу других имовинско-правних односа, под условима и на начин прописан тим Законом. Одредбом чл. 29. ст. 1. истог Закона, између осталог, прописано је да се односи између брачних другова заснивају и на међусобном помагању. Према одредби чл. 30. ст. 1. тога Закона, брачни другови су дужни да се узајамно издржавају.

Полазећи од изложеног, физичко помагање, кроз обављање кућних послова и бригу и негу око пок. ПП, управо би представљало обавезу брачног друга, па самим тим и ванбрачног друга током трајања заједнице живота. Узајамно издржавање, разуме се, у оквиру материјалних могућности, такође представља законску обавезу. Из овога разлога, тужиља није чинила ништа више од онога што је била дужна да чини као ванбрачна супруга пок. ПП. Због тога је неоснован њен тужбени захтев да се тужена обавезе да јој исплати накнаду за дато издржавање и за физички рад и негу који је обавила током трајања ванбрачне заједнице.

Наводима ревизије напада се утврђено чињенично стање, уз истицање да између тужиље и пок. ПП није била успостављена ванбрачна заједница, него практично заједница живота између примаоца и даваоца издржавања. Овим наводима ревизије напада се утврђено чињенично стање да се у конкретном случају радило управо о ванбрачној заједници, те како чињенично стање не може бити предмет оцене у ревизијском поступку, на основу одредбе чл. 385. ст. 3. ЗПП, ове наводе Врховни суд није испитивао.

Полазећи од изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци. на основу чл. 393. савезног ЗПП, у вези чл. 491. ст. 4. републичког ЗПП.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд